

Parshat Ki-Teitze Persistence

Simon Wolf

In each of the Chumashim, Shmot, Vayikra and Devarim, there is a single Parsha that contains an abundance, maybe the majority, of the Mitzvot of that Sefer. In Shmot, it is Parshat Mishpatim, in Vayikra, it is Parshat Kedoshim and in Devarim, it is Parshat Ki Teitze. The challenge in all these Parshiot is to find some underlying theme that connects between the plethora of Mitzvot that are enumerated. Obviously, the more numerous the Mitzvot, the more difficult the task. In both Parshat Mishpatim and Parshat Kedoshim there is an opening introductory verse that somewhat eases the task of determining the motif of the Parsha.¹ On the other hand, Parshat Ki-Teitze lacks any formal introduction and simply begins by setting the stage for the first Mitzva "when you wage war against your enemy..."² From there, the Parsha abounds with non-sequiturs as it jumps from one unrelated Mitzva to another and is replete with Mitzvot which on the surface seem to lack any unifying common-denominator.

In many of the instances, Chazal point to the significance of two Mitzvot being adjacent to each other. For example, the fact that the Mitzva of Tzitzit is juxtaposed to the injunction against wearing Kilayim (כלאים),³ wool and linen, teaches that one may wear a linen garment with woolen strings, in violation of the proscription against donning Kilayim, to fulfill the Mitzva of Tzitzit (ציצית – פתיל תכלת).⁴ In addition, the collocation of the Mitzva of levirate marriage with the directive against muzzling one's ox while threshing⁵ indicates that one may not compel a widow ("muzzle her") to enter a levirate marriage with an undesirable partner (brother).⁶ Chazal also try to bring a semblance of reason to the turmoil by elucidating the causal relationship or the mutualism between many of the Mitzvot found in the Parsha. One of the more famous of these Midrashim is the Tanchuma quoted by Rashi

regarding the first three Mitzvot of this week's Parsha. "Our Rabbis have taught, one Mitzva begets another Mitzva, while one sin precipitates another sin...and you will see among the captives a beautiful woman (אשת יפת תאר)...and then it writes if a man has two wives, one beloved and one maligned (כי תהיין לאיש שתי נשים)...then it writes if a man has a wayward and defiant son (בן סורר ומורה)..."⁷ As Rashi expounds, there is a cause and effect relationship between these three Mitzvot. If one marries a captive woman, in the end he will despise her and that will result in him fathering a rebellious child from her.⁸ The Midrash constructs a similar positive causal chain from a slew of diverse Mitzvot that are arranged sequentially. "One Mitzva begets another Mitzva...if one shoos away the mother bird, they will merit to build a new house and they will have the opportunity to fence in its roof (מעקה)...if they do such, then they will be rewarded with vineyards where they will have the chance to avoid planting Kilayim (כלאי הכרם)...if they steer clear of that, then they will be rewarded with fields where they will have the opportunity to avoid plowing with an ox and donkey harnessed together (לא תחרוש) ...if they are scrupulous with that, they will be rewarded with clothing where they will have the possibility of avoiding Shatnez (שעטנז) and tying the strings of Tzitzit (גדילים)...if they do such, they will be rewarded with a spouse and children (כי יקח איש אשה)."⁹ While these small legal vignettes describe very parochially the connection between the disparate Mitzvot, they still do not provide an overarching framework to explain more globally the common thread between the abundance of Mitzvot found in the Parsha.

The first Mitzva found in this week's Parsha, Eshet Yifat To'ar (אשת יפת תאר), is somewhat quixotic. Chazal indicate the permissibility of taking such a captive woman is because the Torah was wise to the evil inclinations of man (לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע).¹⁰ If the Torah did not

1 וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשְׁמֹר לִפְנֵיהֶם: (שמות כא, א) || דָּבָר אֶל-כָּל-עַדְתְּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם קְדוּשִׁים תִּהְיֶינָה כִּי יִדְּוֹשׁ אֶנִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (ויקרא יט, ב)
 2 כִּי-תִצְאָ לְמִלְחָמָה עַל-אֹיְבֵיךָ וַתִּגְדָּל וַתִּקַּח אֶלְקָיִךָ בְּיָדְךָ וְשָׁבִית שְׂבִי: (דברים כא, י)
 3 לֹא תִלְבַּשׁ שְׂעֵטָנִי צִמְרֵם וּפְשָׁתִים יַחְדָּו: גְּדִלִים תַּעֲשֶׂה לָּךְ עַל-אַרְבַּע כַּפּוֹת כְּסוּתֶךָ אֲשֶׁר תִּכְסֶה בָּהּ: (דברים כב, יא-יב)
 4 ...וְתוֹ, לֹא תַעֲשֶׂה גְרִידָא מִנֵּלן דְּחִי? דְּכֵתִיב: לֹא תִלְבַּשׁ שְׂעֵטָנִי, גְּדִילִים תַּעֲשֶׂה לָּךְ, וְאָמַר רַבִּי אֵלְעָזָר: סְמוּכִים מִן הַתּוֹרָה מִנִּין? שְׂנֵאֲמַר: סְמוּכִים לַעֲד לַעֲוֹלָם עֲשׂוּיִם בְּאֵמַת יִשְׂרָאֵל (יבמות ד).
 5 לֹא-תִתְחַסֵּם שׂוֹר בְּדִישׁוֹ: כִּי-יִשְׁבּוּ אֲחֵים יַחְדָּו וְיָמַת אֶחָד מֵהֶם וְכָן אֵין-לּוֹ לֹא-תִתְקַּהּ אֶשְׁתִּי הַפֶּתַח הַחֹצֵה לְאִישׁ זָר; בְּמָה? בְּכֹה עֲלֶיהָ וְלִקְחָהּ לָא לְאִשָּׁה וְיִבְמָה: (דברים כה, ד-ה)
 6 וְאָמַר רַב שֵׁשֶׁת אָמַר ר' אֵלְעָזָר מִשּׁוּם רַבִּי אֵלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה: מִנִּין לִיבְמָה שְׁנִפְלָה לְפָנֵי מוֹכֵה שַׁחֲוִין, שְׁאִין חוֹסְמִין אוֹתָהּ? שְׂנֵאֲמַר: לֹא תַחֲסוּם שׂוֹר בְּדִישׁוֹ, וְסִמִּיךְ לִיה: כִּי יִשְׁבּוּ אֲחֵים יַחְדָּו (יבמות ד).
 7 שֵׁן רְבוּתֵינוּ מִצּוּה גּוֹרֶרֶת מִצּוּה וְעִבְרִיה גּוֹרֶרֶת עִבְרִיה, וְרֵאִית בְּשִׁבְיָה וְגו' וְגַלְחָה אֶת רֵאשָׁה וְעִשְׂתָּה אֶת צַפְרָנֶיהָ כְּדִי שְׁלֹא תִמְצָא חֵן בְּעֵינֶיךָ מִה כְּתִיב בְּתִרְיָה כִּי תִהְיִין לְאִישׁ שְׁתֵּי נָשִׁים וְגו' שְׁתֵּים בְּבֵית מְרִיבָה בְּבֵית וְלֹא עוֹד אַחַת אַהוּבָה וְאַחַת שְׂנוּאָה אוֹ שְׁתֵּיהֶן שְׂנוּאוֹת מִה כְּתִיב אַחֲרָיו כִּי יִהְיֶה לְאִישׁ בֶּן סוֹרֵר וְמוֹרֵה כֹּל מֵאֵן דְּנָסִיב יַפֶּת תֹּאֵר נָפִיק שְׁנֵאוֹת מִה כְּתִיב אַחֲרָיו כִּי יִהְיֶה לְאִישׁ בֶּן סוֹרֵר וְמוֹרֵה כֹּל מֵאֵן דְּנָסִיב יַפֶּת תֹּאֵר נָפִיק www.swdaf.com

מִנִּיהוּ בֶן סוֹרֵר וְמוֹרֵה...בֶּן סוֹרֵר וְמוֹרֵה כְּתִיב אַחֲרָיו כִּי יִהְיֶה לְאִישׁ חֲטָא מִשְׁפַּט מוֹת וְהוֹמַת אִם נִיצַל מִזוֹ לֹא נִיצַל מִזוֹ, לְמַדּוֹן שְׁעִבְרִיה גּוֹרֶרֶת עִבְרִיה (תַּנְחוּמָא כִּי תִצָּא סִימָן א)
 8 וְלִקְחַת לָךְ לְאִשָּׁה - לֹא דְבַרְהַ תּוֹרָה אֲלֵא כְּנֶגֶד יִצְרֵה רַע. שְׂאֵם אִין הַקְּב"ה מְתִירָה יִשְׁאֵנָה בְּאִיסוּר. אַבְל אִם נִשְׂאָה, סוּפּוּ לְהִיּוֹת שׂוֹנְאָה, שְׂנֵאֲמַר אַחֲרָיו (פְּסוּק טו) כִּי תִהְיִין לְאִישׁ וְגו' וְסוּפּוּ לְהוֹלִיד מִמֶּנָּה בֶּן סוֹרֵר וְמוֹרֵה, לָכֵן נִסְמְכוּ פְרִשְׁוֹת הַלּוֹ: (רש"י דְּבָרִים כֹּא, יא)
 9 ...וְמוֹצָה גּוֹרֶרֶת מִצּוּה מִנִּין דְּכֵתִיב כִּי יִקְרָא קוֹן צַפּוֹר לְפָנֶיךָ שְׁלַח תְּשַׁלַּח וְגו' לְמַעַן יִיטֵב לָךְ וְהֵאֲרַכְתָּ יָמִים אַחֲרָיו מִה כְּתִיב כִּי תִבְנֶה בֵּית חֹדֶשׁ תִּזְכֶּה לְבִנוֹת בֵּית חֹדֶשׁ וְלַעֲשׂוֹת מַעֲקָה, מִה כְּתִיב אַחֲרָיו לֹא תִזְרַע כְּרֶמֶךְ כְּלָאִים תִּזְכֶּה לְכַרֵּם וְלִזְרוּעַ שְׂדֵה, מִה כְּתִיב אַחֲרָיו לֹא תַחֲרוֹשׁ בְּשׂוֹר וּבַחֲמוֹר, תִּזְכֶּה לְשׂוֹרִים וְחֲמוֹרִים, מִה כְּתִיב אַחֲרָיו לֹא תִלְבַּשׁ שְׂעֵטָנִי, תִּזְכֶּה לְבִגְדִים נְאִים מִן צִמְרֵם וּלְבִגְדִים נְאִים מִפְּשָׁתִים, מִה כְּתִיב אַחֲרָיו גְּדִילִים תַּעֲשֶׂה לָּךְ, תִּזְכֶּה לְמִצּוֹת צִצִּית מִה כְּתִיב אַחֲרָיו כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה תִזְכֶּה לְאִשָּׁה וּלְבָנִים הֵרִי לְמַדּוֹן מִצּוּה גּוֹרֶרֶת מִצּוּה וְעִבְרִיה גּוֹרֶרֶת עִבְרִיה, לְפִיכֵךְ נִסְמְכוּ פְרִשְׁוֹת אֵלוּ זו לְזו. (תַּנְחוּמָא כִּי תִצָּא סִימָן א)
 10 ת"ר: וְרֵאִית בְּשִׁבְיָה - בְּשַׁעַת שְׂבִיָּה, אִשָּׁה - וְאִפִּילוּ אִשָּׁה יִפֶּת תּוֹאֵר - לֹא דְבַרְהַ תּוֹרָה אֲלֵא כְּנֶגֶד יִצְרֵה רַע, מוֹטָב תְּמוֹתוֹת שַׁחֲוֹת וְאֵל אִכְלוּ בְּשַׁר תְּמוֹתוֹת נְבִילוֹת, וְחִשְׁקָת - אָף עַל פִּי שְׂאִינָה נְאִה, בַּה - וְלֹא בַהּ וּבַחֲבֵרְתָּהּ, וְלִקְחַת - לִיקוּחִין יֵשׁ לָךְ בַּהּ,

permit such a relationship, the person would inevitably lose control. Their base impulses would get the better of them and, in that weakened state, they would take the woman anyway. Given that human condition, the Torah chooses the lesser of two evils and permits the taking of the captive woman who normally would be off-limits. Given that background, it is hard to understand the subsequent requirements of the Torah that would permit this individual to marry this woman. "And you shall bring her into your house, and she shall shave her head and pare her nails; and she shall discard her clothing of captivity (don clothing of mourning). And she shall spend a month's time in your house bewailing her father and mother; after that you may come to her (וּבְעֵלְתָהּ) and possess her, and she shall be your wife."¹¹ The simple reading of the verses would indicate that after this soldier was overcome by lust and took this woman captive for himself, he would have to wait thirty days before engaging in marital relations with her.¹² The Gemara Bavli in Kiddushin mitigates that delay somewhat by suggesting that the soldier must bring her home before cohabiting with her and only then does the thirty-day clock start.¹³ If he wants to engage with her again physically, he must wait a month and then marry her before continuing their relationship. On the other hand, Rabbi Yochanan in the Yerushalmi upholds the simple interpretation of the Pesukim that no cohabitation can take place before the thirty days have elapsed.¹⁴ Tosafot is bewildered by this possibility and he rhetorically asks, "What type of concession is this to the evil inclination if he has to still wait thirty days before engaging in intercourse with this woman (היאך נתפייס יצרו בכך) (אכתי איכא יצר הרע במלחמה ובביתו עד ירח ימים)¹⁵?"

Tosafot, therefore, concludes that at least the first cohabitation can take place in the field of battle. Nevertheless, many believe that the soldier must wait the requisite thirty days or at least until he returns home before engaging physically with this captive woman. This once again raises the question posed by Tosafot as to how does this address or placate the soldier's Yetzer HaRa (לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע).

As noted previously, the Torah only permitted a relationship with a captive woman to assuage the unbridled and burning desire of the conqueror which would have inevitably led to an illicit relationship. The Torah tries, through permissible means, to manage the relationship it frowns upon by attempting to steer the individual to a more rational place where he can subdue his desire and make a more level-headed decision. By giving a little and taking a little, the Torah attempts to have the individual see the bigger picture rather than succumb to his impulses. It allows the woman to be taken, which somewhat douses the uncontrollable urge of the soldier, but then it asks him to take a pause (thirty days or until he returns home) and reflect on who he truly is and what he truly wants to do. Even according to Tosafot, whereby the first cohabitation is permitted in the amphitheater of war in order to break his frenzied war-induced sexual desire, he must then immediately afterwards take a thirty-day respite in order to reflect on his behavior.¹⁶ The success of the Yetzer Hara is premised on getting a person to forget their true self and act on those impulsive desires. Regrettable action stems from an inability to see beyond the moment; it is the allowing of instant desire and gratification to blind one to the ramifications of their actions and the

לך לאשה - שלא יקח שתי נשים, אחת לו ואחת לאביו, אחת לו ואחת לבנו, והבאתה - מלמד שלא ילחצנה במלחמה. (קידושין כא:כב.)
 11 והבאתה אל-תוך ביתך וגלחה את-ראשה ועשתה את-צפרניה: והסירה את-שמלת שביה מעליה וישבה בביתך ובכתה את-אביה ואת-אמה ירח ימים ואחר כן תבוא אליה ובעלתה והיתה לך לאשה: (דברים כא, י"ג)
 12 ועל דרך הפשט יראה שאסור לבעול אותה עד שיעשה כל התורה הזאת, וזה טעם ואחר כן תבוא אליה ובעלתה. ומה שאמר וחסקת בה ולקחת לך לאשה - שיקחנה להיות לו לאשה אחר המעשים האלה אשר יצוה, וכן ואקח אותה לי לאשה (בראשית יב ט). אבל בגמרא במסכת קידושין (כא ב) אמרו שהוא מותר לבוא עליה ביאה ראשונה, וזהו ולקחת לך לאשה, ודרשו (שם כב א) והבאתה אל תוך ביתך מלמד שלא ילחצנה במלחמה, ויברו אותה מעלה ולקחת לך לאשה כשתביאנה אל תוך ביתך. והנה הוא שובה אותה במלחמה, ומביאה אל ביתו ואל עירו ובעלה אותה לשבור את לבו הזונה, ואחרי הביאה הראשונה תאסר עליו עד שיעשה לה את כל התורה הזאת, וזה דרך הגמרא במקומות רבים: אבל ראיתי בירושלמי במסכת סנהדרין (ע"י ירושלמי מכות ב, ו) רבי יוחנן שלח לרבניו דתמן, תרין מילין אתון אמרין בשם רב ולית אינון כן אתם שמוא אמרם בשם רב יפת תואר לא הותרה אלא בעילה ראשונה בלבד, ואני אמר, לא בעילה ראשונה ולא שנייה אלא לאחר כל המעשים הללו, ואחר כן תבוא אליה ובעלתה אחר כל המעשים האלו. וזהו משמעותו של מקרא: (רמב"ן דברים כא, ג)
 13 והבאתה - מלמד שלא ילחצנה במלחמה (בבלי קידושין כב). ועיין ברמב"ן דברים כא, ג שמוא אמרם בשם רב זהו || שלא ילחצנה במלחמה - לבא עליה (רש"י קידושין כב).
 14 (ירושלמי מכות ב, ו) || וגם הבנת רש"י בבבלי קידושין כב. ע"פ תוד"ה שלא: שלא ילחצנה במלחמה - פי' בקונטרס לבוא עליה משמע מתוך פירושו דבמלחמה אסור לבוא עליה כל עיקר ואפילו ביאה ראשונה אינו מותר עד לאחר כל המעשים... (תוד"ה שלא ילחצנה שם)

ולאחר כל המעשים היאך נתפייס יצרו בכך אכתי איכא יצר הרע במלחמה ובביתו עד ירח ימים ועוד קשה אמאי קרי לה בשר תמותות כיון שנתגיירה ועוד קשה מהא דאמר בפ' ב' דסנהדרין (דף כא). תמר בת יפת תואר היתה ולפיכך היתה מותרת לאמנון כדכתיב דבר עלי אל המלך כי לא ימנעני ממך ואם לא בא דוד על מעכה אם תמר עד לאחר כל המעשים היאך היתה מותרת לאמנון והרי אחותו מאביו היתה שהרי אם תמר לאחר כל המעשים חשובה גיורת וליקוחין יש לו בה דבשלמא אם נפרש דיפת תואר מותרת מיד שפיר (דמי) מאי דקאמרה תמר כי לא ימנעני ממך לפי שהיתה מותרת לו דאיכא למימר שנתעברה אמה במלחמה שעדיין היתה אמה עובדת כוכבים וזו אינה חשובה כבתו של דוד דאין בן הבא מן העובדת כוכבים קרוי בן אלא בנה דולד עובדת כוכבים כמותה אבל לפירוש הקונטרס שלא בא עליה עד לאחר כל המעשים קשה כדפירשתי ונראה לר"ת דביאה ראשונה מותרת במלחמה אבל ביאה שניה אסורה עד שתאהב בביתו גיורת [והא דקאמר שלא ילחצנה כו' היינו להתחיל למנות ירח ימים דאין יכול לדחוקה לעשות סדר הפרשה עד שתהיה בביתו] ויש מיישבים פירוש הקונטרס ולא קשה מיד מה שהקשה איך נתפייס יצרו דאיכא למימר דבטל הימנו יצר הרע כיון שיש לו פת בסלו שסופה להיות מותרת לו לאחר כל המעשים ומה שהקשה אמאי קרי לה בשר תמותות כיון שנתגיירה הא נמי לא קשה דאיכא למימר לפי שמגיירה בע"כ ואינה גיורת גמורה קרי לה בשר תמותות ומה שהקשה מתמר לא קשה דאיכא למימר דתמר לא היתה בת דוד אלא מקודם לכן היתה אמה מעוברת והא דכתיב (שמואל ב יג) כן תלבשה בנות המלך מעילים לא משום שהיתה בתו אלא לפי שגדלה בביתו של דוד עם בנות המלך אך אין לתרץ שפיר לפירוש הקונטרס מה חילוק בין ביאה ראשונה לשניה דמחלק גמרא לעיל ומיהו אומר ר"י דבירושלמי מצינו מחלוקת אמוראים בדבר זה והכי איתא התם רב אמר לא התיר אלא ביאה ראשונה ואני אומר לא ביאה שנייה ולא ראשונה הותרה אלא לאחר כל המעשים כדכתיב ואחר כן תבוא אליה ובעלתה. (תוד"ה שלא ילחצנה קידושין כב).
 16 גם יש עוד מגבלות בשדה הקרב ע"פ הגמרא בקידושין (כא:כב). כמו לדוגמה שהוא מוגבל לאשה שביה אחת וגם נראה שאף אחד אחר לא יכול לקחת אותה אשה

long-term damage it will do to their pure and real self. In order to ground the soldier, the Torah is trying to get the soldier to see the moment after the act of impulsivity and to assess whether that is truly where he wants to go? Is this woman a momentary pleasure or a partner for a lifetime of marriage? Is the impetus for his taking this woman just an overwhelming unmanageable base drive or is this really love? Is this just a woman of the battlefield or does this woman represent the home from which the soldier comes from and will return to?

This wily tactic of the Yetzer HaRa is best captured in the Rambam's famous formulation as to why a recalcitrant husband's bill of divorce is considered a willing divorce even when the courts utilize brute force (כופין אותו עד שיאמר רוצה אני) to extract his acquiescence. The Rambam explains that a person is only considered to have been compelled to do something against their will when the person is forced to do something that he is not already obligated to fulfill from the Torah. "...But someone who's Yetzer HaRa forces him to not engage in a Mitzva or commit an infraction (עבירה) and then he is compelled through force by the court to undertake that which he is obligated to do...that is not considered being compelled (אונס) against his will, but rather he forced himself with the bad position he has taken (אנס עצמו בדעתו) (הרעה)...and since he wants to be a member of Yisrael, he therefore wants to keep all the commandments and avoid all the violations, but his inclination (יצר) has gotten the better of him. Therefore when he is hit until his inclination (יצר) has been weakened and he says he is divorcing willingly, it is not considered to be a divorce under duress, but rather a willing divorce..."¹⁷ Even if one does not agree with the Rambam's position, it clearly demonstrates the blinding effect that the Yetzer HaRa has on the individual when they are unable to gain perspective on the bigger picture or align their behavior with their true identity - the person they truly want to be. It allows short term impulsive behavior and fulfillment of desires to outweigh longer ranging eternal goals and goodness and therefore it requires something to reorient the person and put them back on track.

As noted above, the Parsha has no opening general statement, but simply begins with the story of the Eshet Yifat To'ar. That could be for one of two reasons. It could simply be the result of the fact that Parshat Ki-Teitze is a continuation of last week's Parsha. In Parshat Shoftim, the Torah discussed the methods for, laws about and requirements of Bnei Yisrael engaging in war. There was a slight interruption with the laws of Eglu Arufa (עגלה ערופה), an abandoned corpse whose killer is unknown. Then in the beginning of this week's Parsha, it resumes the discussion with regards to the laws governing behavior in war. The Torah sometimes uses this methodology of entering a seemingly unrelated topic to separate between topically similar laws that are of a different genre. So too here, the Torah is possibly separating between laws of war which are mandatory and viewed favorably by the Torah and the laws of war that are a necessarily evil (אשת יפת תאר). It uses Eglu Arufa to indicate that transition. Even if that were correct, it still begs the question as to why Chazal separated these two Parshiot if they are connected topically. The other possibility is that Eshet Yifat To'ar is the introduction to the Parsha because it might be paradigmatic in its underlying message and it therefore sets the tone of the Parsha. Through its prism, one should look to understand all the remaining Mitzvot of the Parsha. As was previously discussed, the message of the Eshet Yifat To'ar is that one should not allow the here and now and its intoxicating allure derail one from seeing the longer ranging implications of their actions. It tries to set up a model to guide one not to succumb to their emotions and Yetzer HaRa in moments of weakness by introducing a small pause to the impetuosity and presenting the person with a glimpse at the longer term perspective.

In this week's Parsha, the Torah prohibits the acceptance of converts from the nations of Moav and Amon. The apparent reason for this restriction is the fact that "they did not greet you with food and water on your journey after departing from Egypt."¹⁸ It would seem that this cruel indifference to the plight of others would have been sufficient grounds to preclude them

¹⁷ מי שהדין נותן שכופין אותו לגרש את אשתו ולא רצה לגרש, בית דין של ישראל בכל מקום ובכל זמן מכין אותו עד שיאמר רוצה אני ויכתוב הגט והוא גט כשר, וכן אם הכוה גוים ואמרו לו עשה מה שישאל אומרין לך ולחצו אותו ישראל ביד הגוים עד שיגרש הרי זה כשר, ואם הגוים מעצמן אנסוהו עד שכתב הואיל והדין נותן שיכתוב הרי זה גט פסול. ולמה לא בטל גט זה שהרי הוא אנס בין ביד גוים בין ביד ישראל, שאין אומרין אנוס אלא למי שנלחץ ונדחק לעשות דבר שאינו מחוייב מן התורה לעשות כגון מי שהוכה עד שמכר או נתן אבל מי שתקפו יצרו הרע לבטל מצוה או לעשות עבירה והוכה עד שעשה דבר שחייב לעשותו או עד שנתרחק מדבר שאסור לעשותו אין זה אנוס ממנו אלא הוא אנס עצמו בדעתו הרעה. לפיכך זה שאינו רוצה לגרש מאחר שהוא רוצה להיות מישראל רוצה הוא לעשות כל המצוות ולהתרחק מן העבירות ויצרו

הוא שתקפו וכיון שהוכה עד שתשש יצרו ואמר רוצה אני כבר גרש לרצונו. לא היה הדין נותן שכופין אותו לגרש וטעו בית דין של ישראל או שהיו הדיוטות ואנסוהו עד שגרש הרי זה גט פסול, הואיל וישראל אנסוהו יגמור ויגרש, ואם הגוים אנסוהו לגרש שלא כדיון אינו גט, אף על פי שאמר בגוים רוצה אני ואמר לישראל כתבו וחתמו הואיל ואין הדין מחייבו להוציא והגוים אנסוהו אינו גט. (רמב"ם הלכות גירושין ב.כ.)

¹⁸ לא יבא עמוגי ומואבי בקהל יקנו גם דור עשירי לא יבא להם בקהל יקנו עד עולם: על דבר אשר לא יקדמו אתכם בלחם ובמים בדרך בצאתכם ממצרים ואשר שחר עליך את בלעם בן בעור מפתור ארם נהרם לקללך: ולא יבא יקנו אלקיך לשמע אל בלעם ויהפך יקנו אלקיך לה את הקללה לברכה כי אהבה יקנו אלקיך: לא יתדרש שלימם וטבתם כלי ימך לעולם: (דברים כג, ד-ז)

from Bnei Yisrael whose foundation, reflecting God, is premised on care, concern and kindness for others. Yet the Torah does not suffice with this and adds another reason which is "that they hired Bil'am...to curse you." The second reason cited for their preclusion is not additive in terms of seriousness since the first infraction is far more grave and concerning. Rather, the additional indictment is an indication of a serial problem rather than a one-time infraction. This was not an aberration, but rather a national ethos that included disregard and hate for others (especially Bnei Yisrael), character traits that are totally incompatible and unacceptable for an individual joining Klal Yisrael.

This might also be the reason that the Torah requires that a three generation waiting period before an Egyptian or Edomite convert can fully join Klal Yisrael.¹⁹ Bnei Yisrael have a checkered past with the Egyptians. On the one hand, they enslaved, tortured and killed Bnei Yisrael, on the other hand, they generously provided a respite and hosted Bnei Yisrael in a time of dire famine. Similarly, the Edomites (Eisav) are both the brother of Yisrael (Yaakov) and the archenemy of Bnei Yisrael. This duality leaves an uncertainty as to the sincerity and character of an Egyptian or Edomite convert. In order to vet such a convert, the Torah acknowledges and accepts the earnestness of the convert, but then requires that they prove their genuineness and motivations by demonstrating a consistent commitment over a longer period of time. The convert should not think that it is one and done, but rather before he converts we want him to understand that this is a long-term decision with far-reaching ramifications. It is not sufficient that the individual converts. There is a horizon that includes raising children and grandchildren in this new framework. For that reason, their ability to fully join Bnei Yisrael is held in abeyance for three generations. With this prerequisite, the Torah wants to ensure that those converts that are joining Bnei Yisrael are the hospitable and brotherly ones, those with a long-term perspective and commitment to the three character traits that define Bnei Yisrael – Mercifulness (רחמיים), humility (ביישנין) and performing acts of kindness (גומלי חסדים).²⁰

Another perplexing law in this week's Parsha is the Torah's punishment for an individual who rapes a single woman. He is obligated to pay her father fifty Shekels and then keep her as a wife for the remainder of his life. It is almost as if the Torah is rewarding him for his misdeed. The truth is that in those days, the Torah's requirement that a seducer²¹ and rapist²² marry and take care of their victim might seem cruel in modern mores. In the time of the Torah though, it possibly was a life-line for the victimized woman and forced the rapist or seducer to take responsibility for their misdeeds (see Parshat Mishpatim - Upgrading Hammurabi). In those days, where women were heavily dependent on a male sponsor and protector, the prospects for such a defiled woman were bleak. This is evidenced by Tamar's post rape plea to Amnon not to throw her out of his house and by her subsequent sequester in her bother Avshalom's house.²³ The Torah, at the option of the victim, provides the woman with the possibility of financial support and a future, rather than leaving her hopelessly stranded. While that is true and commendable after the fact, a priori, we would expect the Torah to prevent and deter such degeneracy rather than simply trying to take care of the victim. Based on what has been explained above, it might be that the Torah's punishment is doing exactly that. The Torah is not directed at an evil person who is indifferent to its laws. Though, it, along with the judicial system it empowers, will of course punish and try to stop such sinister people. Nevertheless, its message is more meaningful or apropos for the average individual. There is no justification for such behavior, but looking at its underlying cause, rape, by definition, is an act of selfishness, self-indulgence and uncontrolled desires and emotions. It is all about the moment, reckless and impulsive behavior, not about the ramifications of the action or the pain caused to the victim. That impetuosity can all be fostered in an environment where one's vision has been narrowed to the here and now; a failure of reasoning, where, perversely, one's animal instincts cannot be controlled by their rational intellect. The Torah tries to bring perspective to this person about to engage in such depravity. It

¹⁹ לא-תתעב אדמי כי אחיך הוא לא-תתעב מצרי כי-גַר היית בארצו: בנים אשר-יולדו להם דור שלישי יבא להם בקהל יקוּק: (דברים כג, ט-ט)
²⁰ אמר, שלשה סימנים יש באומה זו: הרחמיים, והביישנין, וגומלי חסדים; רחמיים, דכתיב: ונתן לך רחמים ורחמך והרבך; ביישנין, דכתיב: בעבור תהיה יראתו על פניכם; גומלי חסדים, דכתיב: למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו וגו', כל שיש בו שלשה סימנים הללו ראוי להדבק באומה זו. (יבמות עט.)
²¹ וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושכב עמה מהר ימהרנה לו לאשה: אם מאן ימאן אביה לתתה לו כסף ישקל כמהר הבתולות: (שמות כב, טו-טז)
²² כי-ימצא איש נער בתולה אשר לא-ארשה ותפשה ושכב עמה ונמצאו: ונתן האישי השכב עמה לאבי הנער חמשים כסף ולו-תתנה לאשה תחת אשר ענה לא יוכל שלחה כל-ימיו: (דברים כב, כח-כט)

²³ וישנאה אמנון שנאה גדולה מאד כי גדולה השנאה אשר שנאה מאהבה אשר אהבה ויאמר-לה אמנון קומי לכי: ותאמר לו אל-אודית הרעה הגדולה הזאת מאחרת אשר-עשית עמי לשלחני ולא אבה לשמע לה: ויקרא את-נערו משרתו ויאמר שלחני-נא את-זאת מעלי החוצה ונעל הדלת אחריה: ועליה פתנת פסים כי לן תלבשן בנות-המלך הבתולות מעילים ויצא אותה משרתו החוץ ונעל הדלת אחריה: ותקח תמר אפר על-ראשה וכתנת הפסים אשר עליה קרעה ותשם ידה על-ראשה ותלך הלך וזעקה: ויאמר אליה אבשלום אחיה האמינו אחיך היה עמך ועתה אחותי החרישי אחיך הוא אל-תשיטי את-לבך לדבר הגה ותשב תמר ושממה בית אבשלום אחיה: (שמואל א יג, טו-טז)

is informing that individual that they should not think that this will just be an act of passion, a one-time engagement where one can completely disregard the other party, the victim. Know that if one engages in this act, they will be saddled with its ramifications for the remainder of their life. Had Amnon for a moment considered the moment (See Parshat Ki-Tisa – Imbibing the Egel) after his terrible act, the feelings of self-hate and lack of fulfillment, he would have realized that Tamar was a person, not just a means to gratify his desires and that possibly could have staved off this evil act. Similar to the case of the Yifat To'ar that opened this Parsha, the Torah, in this instance, is trying to reorient the individual's vision and horizon, their perception of reality. It is trying to deter the person from acting impulsively. The knowledge that this woman will now be this individual's wife for the rest of their life transforms this act from a rash fulfillment of a momentary desire to a long-term commitment that should help to sober the individual and bring the person to a more rational place. It is the proverbial whip that the Rambam indicates realigns the person's behavior with their true self.

In the end, this week's Parsha might have intentionally placed all these disparate Mitzvot together. There are connections between some of them, but overall there is a premeditated randomness to its layout. The Torah is trying to convey a message that it is the long-term and persistent behavior that determines the true character of a person. That means that the more the person is immersed in Mitzvot and engaged in God's directives, the more likely that the individual will be shaped to the Torah's ideal. In order to facilitate this constant engagement, the Torah provides a potpourri of Mitzvot that demonstrates that no matter where a person turns and no matter what circumstance they find themselves in there is always a Mitzva directing and guiding one's actions. This is aptly captured in the introduction to the Mitzva of shoeing away the mother bird

which opens with the phrase, "when you chance upon... (כִּי יִקְרָא קוֹן־צִפּוֹר לְפָנָיִךָ בְּדֶרֶךְ),"²⁴ it succinctly conveys the message that no matter where one turns or what random issue one encounters, the Torah acts as a guiding light. The other side of this message of persistence is that the Torah attempts to guide the individual away from impetuous behavior. That is because the impulsive desire is not reflective of the Torah's long-term principles and the real persona of the person. It is in contradiction with the consistent and immersive behavior promoted by the plethora of Mitzvot available to the individual at every turn and that which has hopefully allowed the person to align their behavior with their true identity - the person they truly want to be. The Torah wants to protect the individual from allowing a momentary lapse, short term impulsive behavior and fulfillment of desires to define who they are and to avoid the blinding effect that the Yetzer HaRa has on the individual.

Both of these messages are embodied in the Mitzva of Tzitzit that appears in the middle of this week's Parsha.²⁵ It is a constant reminder of the Mitzvot and opportunities (וְרֵאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֹתוֹ) that always present themselves and demonstrated by exactly this randomness and all-encompassing presentation of Mitzvot in Parshat Ki-Teitze. In addition, the Techelet string encourage one to look beyond the here and now and see vistas far off (Parshat Shlach – In the Eyes of the Beholder) for the "...Techelet is similar to the Sea and the Sea is similar to the firmament and the firmament is similar to the (God's) throne of glory..."²⁷ Therefore, when one sees the Techelet string on the Tzitzit, they are reminded by association of God and their need to follow His commands; to prioritize the longer ranging eternal goals and goodness and persistence over fleeting desires (וְלֹא־תִתּוֹרוּ אַחֲרָי (לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם).

Shabbat Shalom

²⁴ כִּי יִקְרָא קוֹן־צִפּוֹר לְפָנָיִךָ בְּדֶרֶךְ בְּכָל־עֵצוֹ אֹן עַל־הָאָרֶץ אֲפֹרְחִים אֹן בִּיזִים וְהָאֵם רֹבֶצֶת עַל־הָאֲפֹרְחִים אֹן עַל־הַבִּיזִים לֹא־תִקַּח הָאֵם עַל־הַבְּנִים: שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת־הָאֵם וְאֶת־הַבְּנִים תִּקַּח־לָךְ לְמַעַן יִיטֵב לָךְ וְהִצַּרְתָּ: מִים: (דברים כב, ו-ז)
²⁵ גְּדִלִים תַּעֲשֶׂה־לָךְ עַל־אַרְבַּע כְּנֻפּוֹת כְּסוּתֶיךָ אֲשֶׁר תִּכְסֶה־בָּהּ: (דברים כב, יב)
²⁶ וְהָיָה לָכֵן לְצִיצֵת וְרֵאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וְעִשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תִתּוֹרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: (במדבר טו, לט) || תניא אידך www.swdaf.com

וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' שקולה מצוה זו כנגד כל המצות כולן. (מנחות מג):
²⁷ תניא היה ר' מאיר אומר מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין מפני שהתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע לכסא הכבוד שנאמר {שמות כ"ד:י"} ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר וכתוב {יחזקאל א':כ"ו} כמראה אבן ספיר דמות כסא. (מנחות מג):